

Nærværende Konvention skal derpaa træde i Kraft 4 Uger efter den nævnte Protokols Dato.

Den i Art. II omhandlede Tid af 5 Aar skal begynde at løbe fra denne Dato selv for de Magter, som have ratificeret senere end denne Dato.

Den i Art. III i Slutningsbestemmelserne.

Ordene „sauf dénonciation dans un délai de six mois avant l'expiration etc.“ skulle forstaaes paa den Maade, at Opsigelsen maa finde Sted mindst 6 Måaender før Udløbet o. s. v.

Nærværende Tillægsprotokol skal udgøre en integrerende Del af Konventionen og skal ratificeres samtidig med denne.

Medens den danske Regering ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at lade Danmark tiltræde Konventionen, saa længe den ikke var tiltraadt af vore Nabolande, Sverige, Norge og Tyskland, med hvilke vor Forbindelse, ogsaa for saa vidt processuelle Forhold angaar, er langt større end med de andre fjernere, navnlig romanske Lande, stiller Sagen sig anderledes nu, da ogsaa disse Nabo-Lande tiltræde Konventionen.

Med Danmarks Tiltrædelse ville nemlig danske Undersaatter, der ere interesserede i Foretagelsen af processuelle Skridt i et af de under Konventionen indbefattede Lande, opnaa en Sikkerhed for at komme til at nyde forskellige væsentlige Fordele, som de ikke tidligere have haft, medens paa den anden Side det, der til Gengæld skal indrømmes fra vor Side, i det væsentlige ikke er andet, end hvad vi allerede længe godvillig have indrømmet.

En effektiv Tiltræden af Konventionen forudsætter imidlertid paa enkelte Punkter Lovbestemmelser, der ikke findes i den gældende Lovgivning. I saa Henseende skal følgende bemærkes:

Det 1ste Afsnit om Forkyndelser udkræver ingen Lovændring. Paa den ene Side foreskriver Lov Nr. 55 af 11. April 1890 udtrykkelig, at selv Stævninger om fornødent blive at forkynde i Udlandet paa den der foreskrevne Maade. Paa den anden Side er der intet i dansk Lovgivning, der kan være til Hinder for, at Stævninger etc. forkynnes her i Landet efter de her gældende Regler til Brug for Processer eller andet civilretligt Forhold i Udlandet. Som den danske Embedsmand, der blandt dem, som Traktaten udpeger, vil være bedst egnet til at modtage de fra danske Undersaatter fremkommende Begæringer om Forkyndelser i Udlandet — for derefter gennem Justitsministeriet og Udenrigsministeriet at oversende dem til vedkommende kompetente Myndighed i Udlandet — har Ministeriet tænkt sig Retsforbyderen, hvem

de i saa Henseende fornødne Paalæg kunne gives ad administrativ Vej. De fornødne Skridt til at lade de fra Udlandet ad diplomatisk Vej hertil indkommende Begæringer om Forkyndelser her i Landet foretage, kunne ogsaa, som hidtil, foretages ad administrativ Vej.

Konventionens 3dje Afsnit udkræver heller ingen Lovændring. Som bekendt foretages der ikke efter dansk Lovgivning, saaledes som i de fleste fremmede Lande, at en Sagsøger, naar han tilhører en fremmed Nation, eller — efter enkelte Landes Love — er bosat uden for Landet, skal stille Sikkerhed for eventuelle Sagsomkostninger (cautio judicatum solvi), og selvfølgelig vil der heller ikke fremtidig være nogen Grund til at foreskrive saadant i Forhold til Stater, der ikke stille saadant Krav til danske Undersaatter. Hvad dernæst Art. 12 angaar om fremmede Dommes Etsigibilitet med Hensyn til Processomkostninger, da maa denne antages kun at gaa ud paa, at den fremmede Dom i det Søgemaal, der anlægges her i Landet for at erhverve Etsigibilitet, skal lægges uanfæktet til Grund, saa at den danske Domstol kun har at forvisse sig om, at Domsudskriften er ægte, og at Dommen i vedkommende fremmede Land er retskraftig, hvad selvfølgelig den, der anlægger Sagen maa godtgøre. Herefter gaar Artiklen, sammenholdt med Artikel 13, i Virkeligheden ikke ud paa andet, end hvad der allerede maa antages at være gældende Ret med Hensyn til alle udenlandske Domme, assagte af Domstole inden for det europæisk-amerikanske Folkesamfund. Det er i alt Fald den almindelig antagne Anskuelse, at danske Domstole uden nærmere Prøvelse af, hvorvidt en udenlandsk Dom er velbegrunnet eller ej, paa Forlangende have at lægge den til Grund for en ny Dom, som kan eksekveres her i Riget, naar det blot foreligger klart, at Dommen efter vedkommende fremmede Lov er bleven etsigibel, at den fremmede